

Arrest

**nr. 174 011 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. PEETERS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 oktober 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 april 2014 en op 22 december 2015.

1.3. Op 28 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 maart 2016 ingetrokken.

1.4. Op 19 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse moslim geboren en getogen in het vluchtelingenkamp al Rashadiya, te Libanon. U bent een nakomeling van 1948-vluchtelingen en in die hoedanigheid dan ook geregistreerd bij UNRWA. U stelt in 2011 les te hebben gevolgd aan de Libanese universiteit in Sidon. Daar uw vader ziek werd moest u uw studies staken om uw vader te helpen met zijn job als loodgieter. Reeds in 2008 werd u als student lid van het 'Popular Front for the Liberation of Palestina-General Command' (PFLP- GC/ Al Jabha as Shabiya li Tharir al Falastin - Al Qiyada al Amma). U werd dat jaar ook volwaardig lid. U organiseerde soms bijeenkomsten in het kamp. Ook nam een keer deel aan een wapentraining in het kamp. Na het uitbreken van de opstand in Syrië merkte u dat het discours van het PFLP-CG radicaliseerde. In augustus 2012 werd u door W.(...) H.(...), een bekende militair binnen het PFLP-GC gevraagd om deel te nemen aan militaire training die op 10 augustus 2012 zou starten, teneinde uiteindelijk het PFLP-GC in Syrië bijstand te gaan verlenen bij de problemen in het Al Yarmouk-vluchtelingenkamp ten Zuiden van Damascus, Syrië. U weigerde aan deze oproeping gehoor te geven en liet duidelijk uw afwijzende houding blijken. Op 13 augustus 2012 kwam W.(...) H.(...) bij uw ouderlijke woonst langs en gaf een brief af aan uw vader. In deze brief stond dat u zich terstond diende te melden bij het PFLP-GC, daar u geweigerd had om deel te nemen aan de militaire training. Hierop trachtte uw vader met behulp van het plaatselijke volkscomité ('Lagna al Shabiya') om tot een vergelijk te komen met het PFLP-GC. Deze pogingen mislukten evenwel. Daar u bang was dat het PFLP-GC u iets zou aandoen, besloot u omstreeks 20 oktober 2012 Rashadiya alsook Libanon te verlaten. U reisde met uw eigen paspoort vanuit Libanon naar Turkije per vliegtuig. Vanuit Turkije reisde u met een vals Roemeens door naar België alwaar u op 24 oktober 2012 de Belgische autoriteiten liet weten nood te hebben aan internationale bescherming.

Omstreeks december 2014 zou uw broer zijn aangevallen door onbekende mannen. Zijn handen zouden zijn gebroken en bewerkt met een mes.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Palestijnse vluchtelingenkaart voor Libanon, een kopie van uw UNRWA registratiekaart, een kopie van een oproepingsbrief van het PFLP-GC, een kopie van een attest van 'Lagnaa al Shabiya' en foto's van u in de hoedanigheid als lid van het PFLP-GC en een krantenartikel van LBC in verband met een incident in al Rashadiya vluchtelingenkamp omstreeks december 2013, een kopie van bewijs van verblijf afgeleverd door UNRWA dd. 24/12/2015, een foto van de verwondingen aan de hand van uw broer en tenslotte een medisch attest van uw broer aangaande zijn verwondingen aan zijn hand, opgesteld door het 'Lebanese Italian Hospital' op 2 mei 2014.

De beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd u op 28 januari 2016 door het CGVS betekend. Op 7 maart 2016 ging het CGVS over tot de intrekking van deze beslissing.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die

stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVSI, p.12, CGVSI, p. 7),). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet overtuigt dat het PFLP-GC omstreeks augustus 2012 zou zijn overgegaan tot gedwongen rekrutering teneinde haar troepen in het vluchtelingenkamp van al Yarmouk in Syrië, te versterken. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat de strijd tussen het PFLP- GC en de anti-Assad militie meer bepaald de 'Liwa al-Asifa' opgericht door het Vrije Syrische Leger (FSA), pas in december 2012 in Yarmouk losbrak. Gezien het PFLP-GC omstreeks augustus 2012 nog niet echt betrokken was bij het escalerend conflict in Syrië, is het dan ook weinig aannemelijk te noemen dat de beweging reeds op dat moment haar toevlucht zou hebben gezocht tot gedwongen rekrutering teneinde haar gelederen te versterken.

Bovendien is geweten dat voorafgaand aan de Syrische burgeroorlog géén van de Palestijnse fracties in Libanon zich bezighield met gedwongen rekrutering. Zeker voor wat betreft het uitvoeren van opdrachten van militaire aard. Er waren immers voldoende gemotiveerde kandidaten, gezien de geldelijke verloning, zoniet het prestige dat met dergelijke engagement gepaard gaat. Dit klemt eens te meer daar de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon aanzienlijke groepen werkloze jongeren herbergen die verstoken zijn van een toekomstperspectief. Deze jongeren laten zich vaak, op vrijwillige basis, bij een Palestijnse fractie inlijven en volgen daarna een militaire opleiding. Het vormde evenmin een probleem om dit engagement voor een politieke fractie naderhand stop te zetten. Geen enkele van de Palestijnse fracties reageerde met sancties of dwang tegenover leden die ermee wensden op te houden. De informatie waarop het CGVS zich in deze baseert is toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier.

Voorts dient te worden aangestipt dat uw engagement ten aanzien van het PFLP-GC niet ver rijkte. Zo kan worden vastgesteld dat uw kennis aangaande de ideologie van het PLFP-GC eerder beperkt is. U gevraagd wat u aansprak in hun ideologie, komt u niet verder dan te stellen dat het nationalistisch gehalte sterk was en opvallend anders. U gevraagd wat u daarmee bedoelde legde u uit dat binnen hun ideologie, het accent ligt op Palestina, op de Palestijnse identiteit. Gezien uit deze antwoorden geenszins blijkt waar het PFLP-CG nu echt voor stond, werd u gevraagd waar het PFLP-GC op ideologisch vlak afwijkt van 'Fatah'. Uw antwoord is andermaal uiterst beknopt. U komt niet verder dan te stellen dat Fatah politiek gedreven is en niet nationalistisch (CGVSI, p. 8). U zou binnen de organisatie belast zijn met organisatorische opdrachten, doch dit gold voor ieder PFLP-GC lid (CGVSI, p. 22). Behalve een wapentraining die u in het kamp had genoten, had u geen verder militaire ervaring (CGVSI, p. 9, 17). U was evenmin bereid om deel te nemen aan de gewapende strijd van de groepering (CGVSI, p. 16). Uw profiel lijkt dan ook allerm minst geschikt om te worden ingezet in de militaire strijd. U geconfronteerd met de vraag wat het PFLP-GC met ongemotiveerde strijdkrachten in Syrië hoopte te bereiken, antwoordt u naast de kwestie en stelt u louter dat het een beslissing was van het PFLP-GC (CGVSI, p. 17). Wat er ook van zij, er mag vanuit worden gegaan dat een groepering die aan de zijde van Hezbollah, Iraanse strijders en het Syrische regime strijdt, enkel beroep doet op gemotiveerde strijdkrachten. Uit voorafgaande kan dan ook worden geconcludeerd dat de algehele context van uw asielerlaas weinig waarschijnlijk is.

Verder maakt u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk in de negatieve belangstelling stond van het PFLP-GC. In dit verband dient allereerst opgemerkt te worden dat u klaarblijkelijk heeft nagelaten u te informeren over de mogelijke gevolgen van uw weigering deel te nemen aan de militaire training die voorzien was op 10 augustus 2012. U stelt louter niet uit te sluiten dat het PFLP-GC u mogelijks zou ombrengen of mishandelen. U bent echter niet op de hoogte van precedentes. Uw vrees voor represailles vanwege het PFLP-GC, leidt u dan ook louter af uit het feit dat anno 2006 in het bureau van het PFLP-GC iemand de keel zou zijn overgesneden (CGVSI, p. 16- 17). In dit verband dient verder

aangestipt te worden dat u evenmin pogingen heeft ondernomen om via uw neef M.(...), die bestuurder was bij het PFLP-GC, meer te weten te komen over wat u mogelijks zou kunnen verwachten. U weet zelfs niet of hij ook was opgeroepen om deel te nemen aan deze militaire training (CGVS I, p. 16). Verder beweert u dat na uw vertrek, 3 of 4 jongens eveneens zouden hebben geweigerd om op militaire training te gaan, doch andermaal heeft u nagelaten u bij uw ouders te informeren naar hun situatie (CGVSI, p. 18). Deze nalatige houding die u belet een correcte inschattingen te kunnen maken van uw vrees, doet op ernstige wijze afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van deze door u beweerde vrees voor het PFLP-GC (CGVSI, p. 18).

Evenmin is er sprake van concrete aanwijzingen waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat u werd geïnvloed door het PFLP-GC (CGVS I, p. 17-18). Het enige wat er gebeurde, na uw weigering om de wapens op te nemen, is dat de verantwoordelijke W.(...) naar uw huis kwam en een brief achterliet waarin u werd opgeroepen zich aan te melden om verhoord te worden daar u weigerde deel te nemen aan de militaire opleiding (CGVSI, p. 17). Het meest opmerkelijke is echter dat u gewoon thuis was toen de verantwoordelijke naar uw woning kwam. Indien de groepering u werkelijk zou viseren mag er toch worden verwacht dat ze iets doortastender zou optreden tegen uw persoon en u onmiddellijk zouden interpellieren en/of meenemen voor verhoor (CGVS I, p. 17 - 18). Deze door u geschetste gang van zaken overtuigt dan ook totaal niet.

Evenmin overtuigend zijn uw verklaringen aangaande de bemiddelingspoging die het volkscomité ('Lagna al Shabiy'), op het initiatief van uw vader zou hebben ondernomen. U verklaarde dat er 3 of 4 keer door het volkscomité samen werd gezeten met het PFLP-GC doch dat haar leider A.(...) K.(...) niet bereid was om tot een vergelijk te komen (CGVS I, p. 17). Deze uitleg is weinig overtuigend, gezien uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt, dat de PFLP-GC nauwelijks een machtsbasis had in het Rashadiya-kamp. Dat het PFLP-GC, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan de gedwongen rekrutering quod non, haar wil binnen het volkscomité, zonder meer zou hebben kunnen opdringen, is andermaal niet overtuigend te noemen. Wat betreft het schrijven van het volkscomité dd. 24 augustus 2012, moet in dit verband worden opgemerkt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit ervan. Hoewel het een officiële doch vrij wazige hoofding blijkt te hebben betreft het hier een eenvoudig handgeschreven briefje waarvan de herkomst en/of authenticiteit niet kan worden nagegaan. Het document lijkt uiterlijk overigens sterk op het andere document dat u voorlegt, met name de oproepingsbrief van het PFLP-GC. Opmerkelijk is tevens dat u geen gehoor heeft gegeven aan de raad van het volkscomité. Ofschoon u beweert dat u op uw hoede was, bleef u tot aan uw vertrek op 20 oktober 2012, in uw ouderlijke woonst te Rashadiya woonachtig. U dan ook geconfronteerd met de vraag waarom u na het schrijven van het volkscomité, nog twee maanden in Rashadiya heeft verbleven, stelt u dat u een grote familie had, die u in bescherming zou kunnen nemen (CGVS I, p. 18). Ook met dit handelen overtuigt u niet dat uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Overigens hebben er na uw vertrek zich geen feiten meer voorgedaan die wijzen in de richting van represailles vanwege het PFLP-GC (CGVSI, p. 19). U verwijst in dit verband naar een ruzie tussen uw neef en twee leden van het PFLP-GC. U gevraagd waarom dit incident, indien het daadwerkelijk over uw persoon zou gaan, slechts plaatsvond 14 maanden na uw vertrek, gaf u aan dat twee leden van het front onder invloed waren van alcohol en dat zij dienvolgens de confrontatie hadden gezocht met uw familie (CGVSI, p. 18). Nergens uit uw verklaringen noch uit het door u voorgelegde krantenartikel, kan worden opgemaakt dat dit incident effectief in verband zou staan met uw persoon. Ook voor wat betreft het incident waarbij uw broer gewond zou zijn geraakt aan zijn hand, is er geen enkele aanwijzing waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat dit verband zou houden met de door u vooropgestelde problemen met het PFLP-GC. U vermoedt slechts dat leden van het PFLP-GC achter deze aanval zouden zitten daar u geen andere vijanden had. Voor beide incidenten betreft het hier aldus louter een vermoeden, doch sprake van een concrete aanwijzing dat het PFLP-GC hierbij betrokken zou zijn, zijn er niet (CGVSII, p. 3).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan de blauwe map van het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog

steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

De door u neerlegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op deze appreciatie. Deze bevestigen immers uw identiteit en herkomst, elementen uit uw asielaanvraag die niet ter discussie staan. Voor wat betreft het document van de Volkscomité kan verwezen worden naar bovenstaande motivering. Aangaande de medische documenten van uw broer dient nog te worden vermeld dat u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat er een verband zou zijn tussen het incident met uw broer en uw problemen met het PFLP-GC.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp van al Rashadiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Zo verklaarde u dat uw baccalaureaat heeft behaald aan een UNRWA onderwijsinstelling (CGVSI, p. 5). U vervolgde uw studies aan een door UNRWA georganiseerde opleidingsinstituut genaamd Siblim, richting boekhouding gedurende twee jaar. In 2011 begon u aan een opleiding economie aan de Libanese universiteit te Saida. U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over hoelang u aan deze universiteit heeft gestudeerd en over de redenen waarom u uw studie zou hebben gestaakt. Eerder verklaarde u één jaar (CGVS I, p. 5), om tijdens het tweede gehoor tegenover het CGVS te verklaren dat u slechts tot december 2011 aan de universiteit verbonden zou zijn geweest (CGVS II, p. 5). Ook over de redenen waarom u uw studies moest staken legt u weinig eenduidige verklaringen af. Zo verklaarde u dat u moest stoppen omwille van uw problemen met het PFLP-GC (CGVS II, p. 5). Dit is opmerkelijk daar u deze problemen situeert omstreeks augustus 2012 en niet rond december 2011. Hoe dan ook, dat u überhaupt een studie aan een Libanese universiteit kon aanvangen, toont duidelijk aan dat u zich in het vluchtelingenkamp van Al Rashadiya op sociaal-economisch gebied, niet in de onderste lagen van de samenleving bevond. Per semester betaalde u immers rond de 400 dollar inschrijvingsgeld (CGVSI, p. 5). Volledigheidshalve dient

nog te worden vermeld dat ook uw broers W.(...) en M.(...) hebben gestudeerd, respectievelijk voor boekhouder en landmeter.

U verklaarde voorst dat u werkervaring heeft opgedaan in het bedrijf van uw vader dat sanitair installeert. Uw broers W.(...), K.(...) en M.(...) werken allen in het familiebedrijf, te meer daar uw vader omwille van zijn astma beperkt is in zijn beroepsactiviteiten. Ofschoon de hoeveelheid werk duidelijk te lijden heeft onder de huidige situatie, is er wel nog wat werk voorradig. U verklaarde in dit verband dat de situatie hopeloos was, doch gaf anderzijds aan dat er toch om de 10 dagen een opdracht binnenkwam (CGVS II, p. 7). Uw broer W.(...) werkte behalve in de winkel van uw vader ook op de markt. Verder baat uw oom A.(...) baat een kruidenierswinkel uit terwijl oom O.(...) elektricien is. U gaf aan dat oom O.(...) minder werk had door de influx van Syrische vluchtelingen. Hoe dan ook genereert uw oom O.(...) eveneens een inkomen. Uw ooms langs moederskant zouden werkzaam zijn in de landbouw (CGVS I, p. 6). Verder dient te worden opgemerkt dat uw familie een huis bezit in al Rashadiya (CGVS II, p. 4). Dient dan ook te worden opgemerkt dat u bij terugkeer naar Rashadiya beschikt over een familiaal netwerk waar u op terug kan vallen. Uit een attest van UNRWA blijkt tenslotte dat uw familie niet in aanmerking komt voor het "Special Hardship Program" van UNRWA waar uit eveneens blijkt dat u bij terugkeer naar Rashadiya niet een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 4 januari 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld, sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire

doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen.

Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de standpunten die hij in het eerste middel heeft uiteengezet met betrekking tot de vluchtelingenstatus en stelt hij *“Verzoeker is van oordeel dat de situatie op heden voor hem van dergelijke ernst is dat indien de Raad van oordeel is dat wanneer verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, verzoeker toch minstens subsidiaire bescherming moet worden toegekend op basis van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Aga: UNRWA resoluties over de Palestijnse vluchtelingen in Libanon is gevaarlijk en onaanvaardbare behandeling”* van 23 januari 2016, het artikel *“Lebanon’s Palestinian Refugee Camps Protest UNRWA Aid Cuts”* van 12 juni 2015 en het artikel *“Populaire ontmoetingsplek in Rashidiya kamp weigert beleid ziekenhuisopname UNRWA in Libanon voor 2016”* van 31 december 2015.

2.3.2. Op 19 augustus 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 15 juli 2016.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten daar (1) hij niet overtuigt dat het PFLP-GC omstreeks augustus 2012 zou zijn overgegaan tot gedwongen rekrutering teneinde haar troepen in het vluchtelingenkamp van al Yarmouk in Syrië te versterken daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de strijd tussen het PFLP-GC en de anti-Assad militie meer bepaald de ‘Liwa al-Asifa’ opgericht door het Vrije Syrische Leger (FSA) pas in december 2012 in Yarmouk losbrak, (2) voorafgaand aan de Syrische burgeroorlog géén van de Palestijnse fracties in Libanon zich bezighield met gedwongen rekrutering en het evenmin een probleem vormde om het engagement voor een politieke fractie naderhand stop te zetten, (3) zijn engagement ten aanzien van het PFLP-GC niet ver rijkte, zijn kennis aangaande de ideologie van het PFLP-GC eerder beperkt is, hij behalve een wapentraining die hij in het kamp had genoten geen verdere militaire ervaring had en hij evenmin bereid was om deel te nemen aan de gewapende strijd van de groepering zodat zijn profiel allerm minst geschikt lijkt om te worden ingezet in de militaire strijd, temeer er mag vanuit gegaan worden dat een groepering die aan de zijde van Hezbollah, Iraanse strijders en het Syrische regime strijdt enkel beroep doet op gemotiveerde strijdkrachten, (4) hij niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk in de negatieve belangstelling stond van het PFLP-GC daar hij heeft nagelaten zich te informeren over de mogelijke gevolgen van zijn weigering deel te nemen aan de militaire training die voorzien was op 10 augustus 2012, er evenmin sprake is van concrete aanwijzingen

waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat hij werd geïmagineerd door het PFLP-GC, zijn verklaringen aangaande de bemiddelingspoging die het volkscomité op het initiatief van zijn vader zou hebben ondernomen evenmin overtuigend zijn daar het PFLP-GC nauwelijks een machtsbasis had in het Rashadiya-kamp zodat het niet overtuigend te noemen is dat het PFLP-GC haar wil binnen het volkscomité zouden meer zou hebben kunnen opdringen, ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van het schrijven van het volkscomité dd. 24 augustus 2012, het opmerkelijk is dat hij geen gehoor heeft gegeven aan de raad van het volkscomité en hij tot aan zijn vertrek op 20 oktober 2012 in zijn ouderlijke woonst te Rashadiya woonachtig bleef en ook na zijn vertrek zich geen feiten meer hebben voorgedaan die wijzen in de richting van represailles vanwege het PFLP-GC, hij weliswaar een incident aanhaalt waarbij zijn neef ruzie zou hebben gehad met twee leden van het PFLP-GC alsook een incident waarbij zijn broer gewond zou zijn geraakt aan zijn hand doch nergens uit zijn verklaringen, noch uit het voorgelegde krantenartikel kan worden opgemaakt dat deze incidenten effectief in verband zouden staan met zijn persoon en verband zouden houden met de door hem vooropgestelde problemen met het PFLP-GC, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) de overige door hem neergelegde documenten slechts zijn identiteit en herkomst bevestigen, elementen welke niet ter discussie staan en aangaande de medische documenten van zijn broer dient te worden vermeld dat hij op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat er een verband zou zijn tussen het incident met zijn broer en zijn problemen met het PFLP-GC, (v) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde*

Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatie-richtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij door zijn weigering om deel te nemen aan een militaire training gevisereerd zou worden door het PFLP-GC.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek

uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.12.1. De Raad leest in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier als volgt: *“Geen van de Palestijnse fracties in Libanon houdt zich bezig met gedwongen rekrutering. Dit geldt zeker ook voor wat betreft het uitvoeren van opdrachten van militaire aard voor een militia of deelname aan een militaire training voor een militia (verzaken aan een opdracht, zelfs verzaken aan een training, kan, indien met lid is, wel gesanctioneerd worden door verlies van het salaris verbonden aan het actieve militia- of partij-engagement, degradatie en volgens 1 bron een korte opsluiting in één van de eigen lokalen).*

Er zijn meestal genoeg gemotiveerde kandidaten, gezien de soms interessante geldelijke verloning, zoniet het prestige dat met dergelijke engagement gepaard gaat. Er zijn in de kampen namelijk grote groepen werkloze jongeren die weinig vooruitzichten voor de toekomst hebben. Deze jongeren laten zich vaak bij een Palestijnse fractie inlijven en volgen daarna een militaire opleiding. Momenteel slagen vooral de islamistische organisaties erin om aan nieuwe leden lonen uit te betalen en hebben zij het meest succes bij het rekruteren van jongeren.

Het vormt evenmin een probleem om zijn engagement voor een politieke fractie stop te zetten. Dit geldt evenzeer voor leden die uit een bepaalde politieke fractie treden om lid te worden van een andere fractie, zelfs wanneer deze fractie in oppositie staat tot de beweging waarvan men initieel lid was. Bij partijen als Fatah, DFLP, PFLP-GC brengt het beëindigen van het engagement wel het verlies met zich mee van de aan het lidmaatschap verbonden vergoeding. Geen enkele van de Palestijnse fracties reageert met sancties of dwang tegenover leden die ermee wensen op te houden. (...)

De verschillende Palestijnse fracties hebben bovendien lang niet meer de macht nog de pretentie om defecterende of uittredende leden te vervolgen. Het uittreden uit een fractie of het overlopen naar een andere fractie wordt niet gesanctioneerd.

Weliswaar vinden er incidenten plaats waarbij een persoon kan menen het recht te hebben om “willekeurige individuele verantwoordelijkheid” ten aanzien van een andere persoon te eisen, maar in zulke gevallen worden dergelijke acties normaal gesproken niet door de eigen politieke organisatie gesteund, en nog minder door het kampcomité. (...)” (Cedoca-antwoorddocument RL2009-027w “Desertie PFLP-GC” van 15 december 2009).

Specifiek met betrekking tot het PFLP-GC leest de Raad *“Het Popular Front for the Liberation of Palestine – General Command (PFLP-GC) is een kleine Palestijnse gewapende groepering met hoofdzetel in Damascus. Zij geldt (...) als de meest loyale Palestijnse bondgenoot van het Syrische regime. Tijdens de Syrische burgeroorlog strijdt het PFLP-GC aan de zijde van het Assad-regime.*

De groepering heeft een vertegenwoordiging in een aantal Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waaronder Ayn Al-Hilweh, Burj al-Barajneh en Beddawi alsook gewapende bases in de Bekaa-vallei waar het samenwerkt met Hezbollah. Het PFLP-GC controleert eveneens delen van de grens met Syrië. (...).

Het PFLP-GC heeft in de context van de Syrische oorlog te kampen met verliezen, deserteurs en de ouderdom van veel strijders. Vooral voor de strijd in het Syrische vluchtelingenkamp Yarmouk (december 2012) betaalde het PFLP-GC een hoge militaire prijs. In februari 2013 stelt een lid van het Popular Committee van het PFLP-GC dat slechts honderden strijders overbleven en dat velen overliepen. Deze verliezen namen nog toe nog door de aanvallen van IS in 2015. Het noordelijke deel van het kamp is anno mei 2015 onder controle van het PFLP-GC, de westelijke en noordelijke buitenwijken onder controle van het Syrische leger en de rest van het kamp onder controle van het IS en JN.

Volgens het US State Department Report on Terrorism van juni 2015, dat het PFLP-GC als terroristische organisatie kenmerkt, bestaat de groepering uit enkele honderden strijders en ontvangt het militaire steun van Syrië en Iran.

Volgens diverse bronnen blijkt uit de geschiedenis van het PFLP-GC dat deze niet terugdeinst voor het gebruik van gewelddadige tactieken. Er werd in de geconsulteerde publieke bronnen, weergegeven achteraan dit document, evenwel niets teruggevonden dat wijst op gedwongen rekrutering door het PFLP-GC. Cedoca contacteerde bijgevolg een aantal experts.” Deze experts stelden geen weet/bewijzen te hebben van gedwongen rekrutering door het PFLP-GC, hoewel het niet zou verbazen indien deze praktijk inderdaad zou voorkomen. Uit deze informatie blijkt evenwel tevens dat het PLFP-

GC geen machtsbasis heeft in het kamp Rashidiyah (COI Focus Libanon “Rekrutering door de Popular front for the Liberation of Palestine – General Command” van 21 augustus 2015).

Zo op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier aldus niet kan worden uitgesloten dat er inderdaad gevallen zijn van gedwongen rekrutering door het PFLP-GC, blijkt dit in ieder geval allerm minst een wijdverbreide praktijk te zijn. Hoewel het escalerende conflict in Syrië en de betrokkenheid van de PFLP-GC mogelijk zorgde voor een strengere houding van deze groepering, ontwaart de Raad in de informatie waarop hij vermag acht te slaan geen concrete elementen waaruit kan worden geconcludeerd dat het PFLP-GC in Libanon, en in het bijzonder in Rashidiyah – waar de organisatie geen machtsbasis heeft –, over zou zijn gegaan tot gedwongen rekrutering van Palestijnen voor de gewapende strijd in Syrië. Verzoeker brengt geen concrete, objectieve informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken. Hij verwijst slechts naar de door hem voorgelegde oproepingsbrief van het PFLP-GC en het document van het volkscomité, waaruit moet blijken dat het volkscomité geen oplossing kan bieden. Beide stukken betreffen evenwel slechts eenvoudige handgeschreven brieven met weinig overtuigende hoofdingen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is, zoals ook blijkt uit wat volgt.

2.12.2. Zelfs zo zou worden aangenomen dat het PFLP-GC over zou zijn gegaan tot gedwongen rekrutering van Palestijnen voor de gewapende strijd in Syrië, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat verzoeker, wiens profiel hier niet meteen voor in aanmerking lijkt te komen, geschikt zou zijn bevonden om te worden ingezet in de gewapende strijd van de groepering. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht opgemerkt als volgt: *“Voorts dient te worden aangestipt dat uw engagement ten aanzien van het PFLP-GC niet ver rijkte. Zo kan worden vastgesteld dat uw kennis aangaande de ideologie van het PFLP-GC eerder beperkt is. U gevraagd wat u aansprak in hun ideologie, komt u niet verder dan te stellen dat het nationalistisch gehalte sterk was en opvallend anders. U gevraagd wat u daarmee bedoelde legde u uit dat binnen hun ideologie, het accent ligt op Palestina, op de Palestijnse identiteit. Gezien uit deze antwoorden geenszins blijkt waar het PFLP-GC nu echt voor stond, werd u gevraagd waar het PFLP-GC op ideologisch vlak afwijkt van ‘Fatah’. Uw antwoord is andermaal uiterst beknopt. U komt niet verder dan te stellen dat Fatah politiek gedreven is en niet nationalistisch (CGVSI, p. 8). U zou binnen de organisatie belast zijn met organisatorische opdrachten, doch dit gold voor ieder PFLP-GC lid (CGVSI, p. 22). Behalve een wapentraining die u in het kamp had genoten, had u geen verder militaire ervaring (CGVSI, p. 9, 17). U was evenmin bereid om deel te nemen aan de gewapende strijd van de groepering (CGVSI, p. 16). Uw profiel lijkt dan ook allerm minst geschikt om te worden ingezet in de militaire strijd. U geconfronteerd met de vraag wat het PFLP-GC met ongemotiveerde strijdkrachten in Syrië hoopte te bereiken, antwoordt u naast de kwestie en stelt u louter dat het een beslissing was van het PFLP-GC (CGVSI, p. 17). Wat er ook van zij, er mag vanuit worden gegaan dat een groepering die aan de zijde van Hezbollah, Iraanse strijders en het Syrische regime strijdt, enkel beroep doet op gemotiveerde strijdkrachten. Uit voorafgaande kan dan ook worden geconcludeerd dat de algehele context van uw asielrelaas weinig waarschijnlijk is.”*

Waar hem wordt verweten een eerder beperkte kennis van het PFLP-GC te hebben, werpt verzoeker op dat hem geen bijkomende antwoorden of details gevraagd werden en dat hij wel voldoende kennis over het PFLP-GC heeft doch hij hierover niet uitvoerig werd verhoord. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt echter duidelijk dat verzoeker gevraagd werd waarom hij lid werd van het PFLP-GC, wat hun visie is, wat het PFLP-GC onderscheidde van de andere Palestijnse bewegingen en wat bijvoorbeeld het verschil is met Fatah, doch verzoeker telkenmale niet verder kwam dan korte, nietszeggende antwoorden (administratief dossier, stuk 11, p. 8). Zo verzoeker inderdaad voldoende kennis heeft over het PFLP-GC, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij een uitvoeriger antwoord zou hebben gegeven op deze aan hem gestelde vragen. Verzoeker kan de commissaris-generaal bezwaarlijk ernstig verwijten geen verdere vragen te hebben gesteld indien uit de door hem gegeven antwoorden reeds duidelijk blijkt dat hij geen nuttige informatie over het PFLP-GC kan verschaffen. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de determinerende overwegingen dat hij, behalve een wapentraining die hij in het kamp had genoten, geen verdere militaire ervaring had en hij evenmin bereid was om deel te nemen aan de gewapende strijd van de groepering zodat zijn profiel allerm minst geschikt lijkt om te worden ingezet in de militaire strijd, temeer er mag vanuit gegaan worden dat een groepering die aan de zijde van Hezbollah, Iraanse strijders en het Syrische regime strijdt enkel beroep doet op gemotiveerde strijdkrachten. Indien wordt gerekruteerd voor de

gewapende strijd is het inderdaad niet meer dan logisch dat dergelijke personen loyaal moeten zijn. Deze eigenschap wordt echter niet bepaald gestimuleerd door het gebruik van dwang.

2.12.3. Zelfs zo nog zou worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk zou zijn gevraagd om een militaire opleiding te volgen, dient te worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen niet in het minst kan blijken dat hij omwille van zijn weigering werd geïsoleerd door het PFLP-GC waardoor hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou hebben bevonden. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is er, ondanks het feit dat verzoeker nog bijna drie maanden in Rashidiyah verbleef, niets noemenswaardigs gebeurd wat er op zou kunnen wijzen dat hij geïsoleerd werd door de groepering. Het enige wat er na zijn weigering om de wapens op te nemen gebeurde is dat de verantwoordelijke, W., naar zijn huis kwam en een brief achterliet waarin hij werd opgeroepen om zich aan te melden om verhoord te worden omdat hij weigerde deel te nemen aan de militaire opleiding. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar in de bestreden beslissing in dit verband wordt opgemerkt *“Het meest opmerkelijke is echter dat u gewoon thuis was toen de verantwoordelijke naar uw woning kwam. Indien de groepering u werkelijk zou vakeren mag er toch worden verwacht dat ze iets doortastender zou optreden tegen uw persoon en u onmiddellijk zouden interpellieren en/of meenemen voor verhoor (CGVS I, p. 17 - 18). Deze door u geschetste gang van zaken overtuigt dan ook totaal niet.”* Na dit bezoek van de verantwoordelijke kende verzoeker persoonlijk geen enkel probleem meer en ook na zijn vertrek is er niets meer gebeurd wat er op wijst dat deze groepering hem persoonlijk viseert. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift aan dat hij op dit ogenblik nog steeds wordt gezocht, dat uit het krantenartikel blijkt dat er drie personen van het PFLP-CG zijn die hem zoeken, dat hieruit overduidelijk blijkt dat hij wel geïsoleerd wordt door het PFLP-GC en dat ook uit de medische documenten van zijn broer, waarmee het Commissariaat-generaal volgens verzoeker geen rekening houdt, blijkt dat er zich nog wel feiten hebben voorgedaan sinds zijn vertrek, waarmee hij evenwel niet verder komt dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“Overigens hebben er na uw vertrek zich geen feiten meer voorgedaan die wijzen in de richting van represailles vanwege het PFLP-GC (CGVSI, p. 19). U verwijst in dit verband naar een ruzie tussen uw neef en twee leden van het PFLP-GC. U gevraagd waarom dit incident, indien het daadwerkelijk over uw persoon zou gaan, slechts plaatsvond 14 maanden na uw vertrek, gaf u aan dat twee leden van het front onder invloed waren van alcohol en dat zij dienvolgens de confrontatie hadden gezocht met uw familie (CGVSI, p. 18). Nergens uit uw verklaringen noch uit het door u voorgelegde krantenartikel, kan worden opgemaakt dat dit incident effectief in verband zou staan met uw persoon. Ook voor wat betreft het incident waarbij uw broer gewond zou zijn geraakt aan zijn hand, is er geen enkele aanwijzing waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat dit verband zou houden met de door u vooropgestelde problemen met het PFLP-GC. U vermoedt slechts dat leden van het PFLP-GC achter deze aanval zouden zitten daar u geen andere vijanden had. Voor beide incidenten betreft het hier aldus louter een vermoeden, doch sprake van een concrete aanwijzing dat het PFLP-GC hierbij betrokken zou zijn, zijn er niet (CGVSI, p. 3).*

(...)

Aangaande de medische documenten van uw broer dient nog te worden vermeld dat u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat er een verband zou zijn tussen het incident met uw broer en uw problemen met het PFLP-GC.”

2.12.4. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat ook verzoekers verklaringen over de bemiddelingspogingen van het volkscomité weinig overtuigend te noemen zijn. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissing stelt *“(…) U verklaarde dat er 3 of 4 keer door het volkscomité samen werd gezeten met het PFLP-GC doch dat haar leider A.(…) K.(…) niet bereid was om tot een vergelijk te komen (CGVS I, p. 17). Deze uitleg is weinig overtuigend, gezien uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt, dat de PFLP-GC nauwelijks een machtsbasis had in het Rashidiya-kamp. Dat het PFLP-GC, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan de gedwongen rekrutering quod non, haar wil binnen het volkscomité, zonder meer zou hebben kunnen opdringen, is andermaal niet overtuigend te noemen. (…)*” Het is dan ook in het licht van deze overwegingen dat aan het schrijven van het volkscomité geen bewijswaarde kan worden verleend. Zoals reeds vermeld onder punt 2.12.1., kan bovendien de authenticiteit van dit stuk op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Voorts dient nogmaals te worden herhaald dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter

ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De argumentatie in het verzoekschrift vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door verzoeker in voorliggend verzoekschrift op zich ook niet wordt betwist.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport van Danish Immigration Services, *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels waaruit moet blijken dat de situatie in het vluchtelingenkamp Rashidiyah erbarmelijk is en de mensen er in precare omstandigheden leven. Uit deze door verzoeker bijgebrachte informatie kan evenwel niet worden besloten dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren, noch dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). In het attest van UNRWA wordt bovendien uitdrukkelijk bevestigd dat verzoeker en zijn familie niet in aanmerking komen voor het *“Special Hardship Program”*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Rashidiyah verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service’s fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen en Rashidiyah in het bijzonder, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “(...) Zo verklaarde u dat uw baccalaureaat heeft behaald aan een UNRWA onderwijsinstelling (CGVSI, p. 5). U vervolgde uw studies aan een door UNRWA georganiseerde opleidingsinstituut genaamd Siblim, richting boekhouding gedurende twee jaar. In 2011 begon u aan een opleiding economie aan de Libanese universiteit te Saida. U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over hoelang u aan deze universiteit heeft gestudeerd en over de redenen waarom u uw studie zou hebben gestaakt. Eerder verklaarde u één jaar (CGVS I, p. 5), om tijdens het tweede gehoor tegenover het CGVS te verklaren dat u slechts tot december 2011 aan de universiteit verbonden zou zijn geweest (CGVS II, p. 5). Ook over de redenen waarom u uw studies moest staken legt u weinig eenduidige verklaringen af. Zo verklaarde u dat u moest stoppen omwille van uw problemen met het PFLP-GC (CGVS II, p. 5). Dit is opmerkelijk daar u deze problemen situeert omstreeks augustus 2012 en niet rond december 2011. Hoe dan ook, dat u überhaupt een studie aan een Libanese universiteit kon

aanvangen, toont duidelijk aan dat u zich in het vluchtelingenkamp van Al Rashadiya op sociaal-economisch gebied, niet in de onderste lagen van de samenleving bevond. Per semester betaalde u immers rond de 400 dollar inschrijvingsgeld (CGVSI, p. 5). Volledigheidshalve dient nog te worden vermeld dat ook uw broers W.(...) en M.(...) hebben gestudeerd, respectievelijk voor boekhouder en landmeter.

U verklaarde voorst dat u werkervaring heeft opgedaan in het bedrijf van uw vader dat sanitair installeert. Uw broers W.(...), K.(...) en M.(...) werken allen in het familiebedrijf, te meer daar uw vader omwille van zijn astma beperkt is in zijn beroepsactiviteiten. Ofschoon de hoeveelheid werk duidelijk te lijden heeft onder de huidige situatie, is er wel nog wat werk voorradig. U verklaarde in dit verband dat de situatie hopeloos was, doch gaf anderzijds aan dat er toch om de 10 dagen een opdracht binnenkwam (CGVS II, p. 7). Uw broer W.(...) werkte behalve in de winkel van uw vader ook op de markt. Verder baat uw oom A.(...) baat een kruidenierswinkel uit terwijl oom O.(...) elektricien is. U gaf aan dat oom O.(...) minder werk had door de influx van Syrische vluchtelingen. Hoe dan ook genereert uw oom O.(...) eveneens een inkomen. Uw ooms langs moederskant zouden werkzaam zijn in de landbouw (CGVS I, p. 6). Verder dient te worden opgemerkt dat uw familie een huis bezit in al Rashadiya (CGVS II, p. 4). Dient dan ook te worden opgemerkt dat u bij terugkeer naar Rashadiya beschikt over een familiaal netwerk waar u op terug kan vallen. Uit een attest van UNRWA blijkt tenslotte dat uw familie niet in aanmerking komt voor het "Special Hardship Program" van UNRWA waar uit eveneens blijkt dat u bij terugkeer naar Rashadiya niet een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet." Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen concrete op zijn persoon betrokken feiten aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de schrijvende levensomstandigheden in Rashadiyah evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

In de mate verzoeker ter terechtzitting onder verwijzing naar de COI p. 31-32 stelt dat er problemen zijn met de UNRWA, dat hun hulp en steun verminderd zal worden en dat daardoor bepaalde kantoren gesloten werden omdat hun beslissing resulteerde in protesten, repliceert verwerende partij dat dit een tijdelijke situatie betrof en de onrust is weggeëbd. De Raad leest in de COI dienaangaande dat de spanningen daalden nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en de UNRWA. Verzoeker toont met een aantal krantenartikelen van januari/februari 2016 waarin inderdaad gewag gemaakt wordt van spanningen tussen UNRWA en de Palestijnse vluchtelingen en een aantal kantoren gesloten werden, niet aan dat de UNRWA geen hulp meer biedt omdat de spanningen dit nog altijd verhinderen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer

naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 4 januari 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en de op 19 augustus overgemaakte COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 15 juli 2016) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooien in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te

garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoot dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS